

# РЕШЕНИЕ

№ 61

гр. Сливен, 20.07.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН** в публично заседание на осемнадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мартин Д. Данчев

Членове: Галина Хр. Нейчева  
Пламен Д. Стефанов

при участието на секретаря Соня В. Петкова  
в присъствието на прокурора В. Д. Б.

като разгледа докладваното от Пламен Д. Стефанов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20222200600315 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и е по реда на гл. XXI от НПК.

С присъда №260004/17.05.2022 г. постановена по НОХД № 348/2020г. на Районен съд гр. Сливен подсъдимите Е.Х.Е. и Х. Х. Д. са били осъдени да заплатят солидарно на А. П. Л. ЕГН \*\*\*\*\* сумата от 6000 /шест хиляди/ лева, представляваща неимуществени вреди, вследствие на деликта, изразяващ се в това, че на 29.10.2014г. в с.Ябланово, общ.Котел, по хулигански подбуди, в съучастие, като съизвършители, причинили на А.П. Л. лека телесна повреда изразяваща се в „контузия на главата с масивен хематом в областта на дясната очница“, „контузия на гръдния кош със счупване на две ребра“, „контузия на лявата лакътна става с болезнен травматичен оток на тъканите“ довели да „ВРЕМЕННО РАЗСТРОЙСТВО НА ЗДРАВЕТО, НЕОПАСНО ЗА ЖИВОТА“, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 29.10.2014г. до окончателното ѝ изплащане, като искът до пълния му размер за сумата от 25 000 лева е ОТХВЪРЛЕН като неоснователен и недоказан.

С атакуваната присъда подсъдимите Е.Х.Е. и Х. Х. Д. са осъдени да заплатят държавна такса върху уважената част от гражданския иск в размер на 240 лева по сметка на Районен съд гр. Сливен.

Производството по настоящото дело е образувано по въззивна жалба на адв. М.К. от АК-Сливен, в качеството му на защитник на Е.Х.Е. и Х. Х. Д., срещу присъда № 260004/17.05.22 г. постановена по НОХД № 348/2020г. на Районен съд гр. Сливен, с която съдът частично е уважил, като основателен предявения от А. П. Л., чрез повереника си адв.М. А. от АК-Ямбол, срещу

подсъдимите по делото граждански иск, представляващ обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди. В жалбата на защитника адв.К., по повод на която е образувано настоящото въззивно производство, се изразява становище за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на присъдата на Районен съд гр. Сливен, без да са изложени подробни съображения за това.

Във въззивната жалба не се съдържат искания за събиране на доказателства по делото.

В закрито заседание на 29.06.2022 г. въззивният съд по реда на чл. 327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимите, нито събиране на нови доказателства.

Подсъдимите Е.Е. и Х.Д. не се явяват в съдебно заседание и не са изразили лично становище по делото.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция техния защитник адвокат М.К., поддържа въззивната жалба, като моли същата да бъде уважена. Желаете въззивният съд да постанови решение, с което да бъде отхвърлен предявения граждански иск срещу подзащитните му, тъй като според адвокат К. с произнасянето си по предявения граждански иск при прекратено в наказателно правната част производство поради изтекла абсолютна давност първоинстанционния съд е нарушил материалния закон - разпоредбата на чл.301 ал.1 т.1 и 3 от НПК. Също така защитника на подсъдимите претендира нарушение в гражданско правната част при произнасянето на съда, което според него се изразява в това, че съдът не е отделил всяка една от леките телесни повреди, които са били нанесени на пострадалия и не е определил обезщетение за всяка от тях, а се е произнесъл общо за уважавайки частично предявения граждански иск.

Представителят на Окръжна прокуратура Сливен оспорва въззивната жалба, като изразява становище обжалваната присъда да бъде потвърдена. Според обвинението правилно първоинстанционния съд е уважил предявения граждански иск в наказателното производство макар да е прекратил делото при констатирана изтекла давност, като в уважената част искът е доказан по основание и размер.

Частният обвинител и граждански ищец А. П. Л. не се явява в съдебно заседание и не изразява становище по подадената въззивна жалба. Повереникът на частния обвинител и граждански ищец адв.М. А. от АК-Ямбол се явява в съдебно заседание и изразява становище по подадената въззивна жалба, като моли съдът да постанови решение с което да потвърди решението на Сливенския районен съд. Моли също така с решението си въззивният съд да присъди на доверителя ѝ направените по делото разноски пред въззивната инстанция, като представя адвокатско пълномощно с договорено възнаграждение 1000/хиляда/ лева.

Окръжен съд Сливен, след преценка на доказателствата по делото намира, че въззивната жалба е подадена в срока по чл. 339, ал.1 от НПК и от надлежно легитимирани лица, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Окръжен съд Сливен, след като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тезите, изложени от страните в съдебно заседание и след като в съответствие с чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че присъдата следва да се потвърди поради следните

съображения:

Първоинстанционната присъда е постановена при правилно описана фактическа обстановка, която е следната:

На 28.10.2014г. св. К.К.И. постъпил на смяна като крупие в игрална зала „Ларж“ в с.Ябланово общ.Котел обл. Сливен за времето от 07:00 до 19:00 часа. Тъй като същият бил от гр.Ямбол и там живеел, се отказал да пътува вечерта и останал да ношува в игралната зала. В дъното на залата имало сепаре и той си легнал там. В залата било топло, тъй като се отоплявала с печка на дърва. След него на смяна постъпил гражданският ищец А. П. Л., също от гр.Ямбол. Той бил на смяна от 19:00 часа на 28.10.2014г. до 07:00 часа на 29.10.2014г. По време на работното му време в игралната зала били клиентите св. Х.А.Х. и св. Д.М.М.. Същите посетили игралната зала след 00:30 часа на 29.10.2014г. Преди това били в заведение близо до игралната зала, собственост на св.Ф.А.М.. Свидетелят Х.Х., клиент в игралната зала, спечелил от игрите в нея сума от 210 лева и поискал от крупиецо – гражданският ищец А. П. Л. да му изплати сумата. По тази причина гр.ищец Л. отишъл до офиса, намиращ се в залата. В това време в игралната зала дошъл подс. Е.Х.Е.. Малко преди Л. да влезе в офиса, на вратата се показало момиче, което влизало в игралната зала, а когато се върнал и изплатил печалбата момичето го нямало. Подс. Е. започнал да се заяжда с гражданския ищец Л., твърдейки, че той заглеждал приятелката му. Л. се опитал да му обясни, че не я е гледал, но подс. Е. продължил да крещи. Гражданският ищец Л. тръгнал към другият край на залата, където била печката, когато бил достигнат от подс. Е.. Л. се обърнал към него, за да види какво става и в този момент подс. Е. хванал Л. за гърлото с лявата ръка и с дясната замахнал с юмрук да го удари. Л. се отдръпнал от него и избегнал удара. Подс. Е. станал по-агресивен и се наложило свидетелите Д.М. и Х.Х. да го изведат от залата. Конфликтът събудил почиващия свидетел К.К.И., който лежал на сепарето в дъното на игралната зала след смяна. Св. Д.М. и св. Х.Х. след като извели подс. Е. от залата останали вътре известно време, след което св. Х. отишъл в заведението на св.Ф.М.. В игралната зала последен останал св. Д.М.М.. Когато около 02:30 часа на 29.10.2014г. и той решил да се премести в заведението на св. М., на излизане от игралната зала на входа ѝ се разминал с подсъдимите Х. Х. Д. и Е.Х.Е., които в този момент нахлули в игралната зала. Те влезли с цел да се саморазправят с гражданския ищец А. П. Л.. При влизането подс. Х.Д. тръгнал срещу гражданския ищец А.Л. и вървейки срещу него му казал, че ще го набие. Ударил го в лявата страна на лицето близо до окото с юмрук. Л. паднал на земята. В побоя се включил и подс. Е.Х.Е., който също нанасял удари. Подсъдимите ритали гр. ищец Л. в лявата половина на гръдния кош и левият крак. По време на побоя в резултат на нанесените му удари, болката от тях, стреса и страха, гр. ищец Л. не можал да се овладее и се изходил по голяма нужда в дрехите си. След това подсъдимите спрели да го бият и излезли от залата. Той заключил и залостил вратата на залата и влязъл в банята. Докато се преобличал подсъдимите отново се върнали. Разбили вратата и влезли вътре. Подс. Е. му нанесъл удари с юмруци, които попаднали в областта на дясното му око. Подс. Д. също нанасял удари. По време на този бой гражданският ищец Л. успял да се отскубне и избягал бос навън от игралната зала, хукнал към гората и там се скрил. Стоял около 30-40 минути бос. Имало снежна покривка. След като нещата утихнали той се върнал в залата, за да огледа състоянието ѝ, скрил се в една стая и се обадил, за да съобщи за инцидента.

В хода на разследването била назначена съдебно-медицинска експертиза, изготвена от д-р Т.А.Ч. - началник отделение „Съдебна медицина“ при МБАЛ-Сливен, който следвало да даде заключение за вида, характера и медико-биологичните признаци на получените увреждания, механизма на причиняването им и възстановителния период на причините увреждания на А. П. Л.. От заключението на съдебно-медицинската експертиза се установява, че гражданският ищец Л. е получил следните увреждания: контузия на главата и лицето с масивен десностранен периорбитален хематом с разкъсно-контузна рана на долният клепач на дясната очница, с масивен болезнен травматичен оток на тъканите, като очната цепка е била затворена напълно, а в областта на очната ябълка от същата страна са били причинени червеникави кръвоизливи. Получил и левостранен периорбитален хематом с обхващане на долната половина на очницата. Били му причинени травми, причиняващи болки в областта на главата, врата, лявата половина на гръдния кош, които се засилвали при функционална активност. Били му причинени кръвонасядания в тъканите и лентовидно охлузване на кожата. Причинено му било и сътресение на мозъка без загуба на съзнание, но с относителна /частична/ липса на спомен за случилото се. Нараняванията на главата на Л. му причинили „временно разстройство на здравето неопасно за живота“. Контузията на гръдния кош, която била съпроводена от счупване на две леви ребра без размествания също причинила „временно разстройство на здравето неопасно за живота“. Освен това Л. получил контузия на лакътната става на лявата ръка с болезнен травматичен оток на тъканите и охлузвания на кожата, която също довела до временно разстройство на здравето неопасно за живота. В следствие на ударите по лявото бедро и възникналите кръвонасядания му били причинени болки и страдания.

Макар в мотивите си първоинстанционния съд да не е изложил изводи относно доказателствената съвкупност, от която се установява приетата от него фактическа обстановка, въззивният съд приема, че изводите на първоинстанционния съд относно установената фактическа обстановка са правилни и законосъобразни. Приетата фактическа обстановка се установява от показанията на свидетеля граждански ищец А.Л. в съдебното производство, както и приобщените към доказателствения материал негови показания от досъдебното производство, прочетени по реда на чл.281 ал.5 вр.ал.1 т.2 от НПК, показанията на свидетелите К. /приобщени чрез прочитането им при условията на чл. 281, ал. 1, т. 5 вр. ал.1 т.2 от НПК/, Х. /приобщени чрез прочитането им при условията на чл.281 ал.5 вр.ал.1 т.2 от НПК/, М. /приобщени чрез прочитането им при условията на чл.281 ал.5 вр.ал.1 т.2 от НПК /, М., К. /приобщени чрез прочитането им при условията на чл. 281,ал.5 вр. ал. 1, т. 2 НПК/, И. /приобщени, чрез прочитането им по реда на чл. 281, ал. 1, т. 4 от НПК/, показанията на свид. А. пълномощник на управителя на игралната зала, писмените доказателства и съдебно-медицинската експертиза, изготвена от вещото лице д-р Ч., както и от писмените доказателства, присъединени по реда на чл. 283 от НПК.

Въззивният съд кредитира показанията на пострадалия свидетел Л. в съдебното производство, както и показанията му от досъдебното производство приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им по реда на чл.281 ал.5 вр.ал.1 т.2 от НПК, тъй като същите са подробни, последователни, логични и убедителни. Той подробно пресъздава обстоятелствата, при които е извършено деянието, времето, мястото и начина

на извършването му, описва механизма, по който са му нанесени телесните увреждания – чрез нанасяне на удари с ръце и ритници с крака, едновременно от двамата подсъдими и конкретизира уврежданията, които е претърпял вследствие на нанесените му удари. Показанията му изцяло се потвърждават и от медицинската документация по делото, както и от заключението на изготвената на досъдебното производство съдебно-медицинска експертиза. Медицинските документи и заключението на посочената експертиза съответстват на изявленията на пострадалия относно травмите, които е претърпял вследствие на нанесените удари и в тях подробно и точно са описани установените наранявания. В експертизата е отразено, че установените увреждания могат да бъдат получени по време и начин, както съобщава пострадалия – при нанасяне на побой. При изготвяне на заключението на експертизата е ползвана цялата налична медицинска документация, включително и епикризата от болничното заведение. От посочените медицински документи се установяват уврежданията, причинени на пострадалия вследствие на нанесения му побой от двамата подсъдими, подробно описани по-горе, като по този начин е осъществен медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Вярно е, че свидетелят Л. е пострадал от инкриминираното деяние и като такъв е принципно заинтересуван от изхода на делото, но това обстоятелство не е основание за отхвърляне на показанията му, тъй като същите са първично доказателствено средство и в тях се съдържат преки доказателства относно подлежащите на доказване факти. Показанията на пострадалия кореспондират и с показанията на свидетелите К., И., Х., К., като всички те са видели побоя, както и пострадалия Л. непосредствено след извършване на деянието и непосредствено са възприели неговото състояние, вследствие на нанесения му побой. Посочените свидетели възпроизвеждат в показанията си приобщени по съответния ред от съда първоначалните изявления на Л. относно нанесения му побой – че е бил пребит от двамата подсъдими. Другата част от свидетелите - М., М., А. също потвърждават показанията на постр.Л.. Първият от тях М. е станал свидетел на заяждането на подс. Е. с пострадалия и е извел подсъдимия от залата, вторият от тях - М. е възприел ставащото и е извел другото крупие от залата за да не пострада, а третият – свид. А. свидетелства, че бащата на единия от подсъдимите е изразил готовност да възстанови щетите нанесени на игралната зала.

Не се установиха допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила в досъдебното производство и по време на съдебната фаза.

Въззивният съд провери законосъобразността на присъдата, при което констатира, че липсва нарушение на процесуалните правила при приемането за съвместно разглеждане на предявения от пострадалия А.П. Л. срещу Е.Х.Е. и Х. Х. Д. граждански иск за сумата в размер на 25 000 (двадесет и пет хиляди) лева солидарно, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди, вследствие на деянието по чл. 131 ал.1, т.12, вр. чл.130 ал.1, вр. чл.20 ал.2 от НК, ведно със законната лихва, считано от 29.10.2014г. до окончателното изплащане на сумите.

Деянието е извършено на 29.10.2014 г., а за първи път граждански иск от Л. е предявен срещу двамата подсъдимите с писмена молба, представена в съдебно заседание на 19.09.2018г. по НОХД № 310/2020 г. по описа на

Районен съд Котел. Делото не е било решено поради смърт на съдията докладчик и с определение № 26 от 05.03.2020 г., постановено по ЧНД № 128/2020 г. по описа на ВКС производството по делото е било изпратено за разглеждане в Районен съд Сливен. В РС-Сливен е било образувано НОХД № 348/2020г. по описа на съда, като в съдебно заседание на 14.07.2020 г. гражданския иск от Л. отново е предявен и приет по посоченото дело и същият е конституиран като граждански ищец в производството. С обжалваната присъда № 260004/17.05.2022 г., постановена по посоченото дело, РС-Сливен е осъдил подсъдимите да заплатят солидарно на А. П. Л., ЕГН \*\*\*\*\*, сумата от 6000 /шест хиляди/лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, вследствие на деликта, изразяващ се в това, че на 29.10.2014г. в с.Ябланово, общ.Котел, по хулигански подбуди, в съучастие, като съизвършители, причинили на А.П. Л. лека телесна повреда изразяваща се в „контузия на главата с масивен хематом в областта на дясната очница“, „контузия на гръдния кош със счупване на две ребра“, „контузия на лявата лакътна става с болезнен травматичен оток на тъканите“ довели да „ВРЕМЕННО РАЗСТРОЙСТВО НА ЗДРАВЕТО, НЕОПАСНО ЗА ЖИВОТА“, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 29.10.2014г. до окончателното и изплащане, като искът до пълния му размер за сумата от 25 000 лева е ОТХВЪРЛЕН като неоснователен и недоказан.

Разгледана по същество, след преценка на събраните доказателства, настоящият въззивен състав намира въззивната жалба за неоснователна. Всеки има право по съдебен ред да претендира поправянето на вредите, които виновно са му причинени от друго, като във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното. Отговорността за непозволено увреждане по чл. 45 от ЗЗД носят само физическите лица, които са причинили вредата чрез свои виновни действия или бездействия, като могат да се претендират както имуществени така и неимуществени вреди от деянието.

В случая наказателната отговорност на двамата подсъдими е била погасена поради изтичане на предвидената в закона погасителна давност за всеки от тях, като по делото е останал за разглеждане единствено предявения от А.Л. срещу подсъдимите граждански иск. Настоящият състав не споделя становището на защитата на подсъдимите, че първоинстанционния съд е допуснал нарушение на разпоредбата на чл.301 ал.1 т.1 и 3 от НПК, произнасяйки се по предявения граждански иск при прекратено в наказателно правната част производство поради изтекла абсолютна давност. Съдебната практика /тълк.решение №1/04.02.2013г. по тълк.дело № 2/2012г./ е категорична, че съдът се произнася по приетия за съвместно разглеждане в наказателния процес граждански иск, предявен от пострадалия, когато в хода на първоинстанционното разглеждане на делото и преди постановяване на присъдата настъпи някое от основанията на чл.79 ал.1 от НК и наказателното производство бъде прекратено. В конкретния случай наказателното производство е било прекратено на осн.чл.24 ал.1 т.3 от НПК с протоколно определение в съдебно заседание на 17.05.2022г. и съвсем правилно и законосъобразно първоинстанционния съд се е произнесъл по предявения граждански иск.

При това положение в тежест на ищеца А.Л. е било да извърши пълно и главно доказване на обстоятелствата от обективна страна, обосноваващи наличието на предпоставките за А.жиране на отговорността на ответниците

по гражданския иск, както и относно размера на този иск за неимуществени вреди, с оглед критерия за справедливост, съобразно чл. 52 от ЗЗД.

Съставът на въззивния съд дължи произнасяне по въпроса дали предявения иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД, с предмет искане за обезщетяване на неимуществени вреди, претърпени от пострадалия Л. в резултат на деянието на ответниците, извършено на 29.10.2014 г. не са погасени по давност. Поначало вземането от непозволено увреждане е изискуемо от деня на извършване на увреждането, когато деецът е известен още тогава /чл. 114, ал.3 от ЗЗД/. Дори и деянието да е престъпление, давността тече от момента на извършването му, а не от влизане в сила на присъдата, с която се установява престъпния му характер. Погасителната давност е сложен юридически факт, съвкупност от два елемента: бездействието на титуляря на правото и изтичането на определен период. Съгласно чл. 110 от ЗЗД, с изтичането на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда изрично друг, по-кратък, срок. Доколкото вземането за обезщетение, произтичащо от непозволено увреждане, не е посочено в чл. 111 от ЗЗД като такова, погасяващо се с изтичането на по-краткия тригодишен срок, то за него е приложима общата правна норма и същото се погасява с изтичането на петгодишния срок от откриването на извършителите. Тъй като в настоящия случай извършителите Е.Х.Е. и Х. Х. Д. са били известни още с осъществяването на деянието, то давностният срок по чл. 110 от ЗЗД за погасяването на вземането за имуществени и неимуществени вреди на пострадалия А.Л. спрямо тях е започнал да тече от деня на извършването на деликта – 29.10.2014г., като съществен по настоящото дело се явява въпросът дали е настъпило спиране на теченето на давностния срок по реда на чл. 115 б."ж" от ЗЗД, както и дали давностния срок не е бил прекъсван на някое от основанията изрично предвидени в закона за това. Съгласно разпоредбата на чл. 115, б."ж" от ЗЗД давност не тече докато трае съдебният процес относно вземането, а съгласно чл. 116 от ЗЗД, давността се прекъсва с признаване на вземането от длъжника /б."а"/, с предявяването на иск или възражение по вземането, като ако искът или възражението не бъдат уважени, давността не се смята прекъсната. Установява се от приетите от първоинстанционния съд писмени доказателства, че в хода на образуваното наказателното производство, ищецът Л. е предявил граждански иск в съдебно заседание на 19.09.2018г. по НОХД № 310/2016 г. по описа на Районен съд Котел. Предявеният граждански иск за неимуществени вреди, насочен срещу подсъдимите по делото е приет за съвместно разглеждане в съдебната фаза на наказателното производство, като Л. с протоколно определение от 19.09.2018 г. е конституиран като граждански ищец.

С приемането на предявения граждански иск за съвместно разглеждане, по силата на разпоредбата на чл. 116, б. "б" от ЗЗД, давността е била прекъсната, като съобразно разпоредбата на чл. 117, ал.1 от ЗЗД е започнала да тече от този момент нова давност.

Тъй като гражданския иск е бил приет за съвместно разглеждане в наказателното производство, следва да се приеме, че на основание чл. 115, б. "ж" от ЗЗД давността за вземането за обезщетение за неимуществени и за имуществени вреди по реда на чл. 45 от ЗЗД е спряла до приключване на наказателния процес. Самият закон позволява на пострадалите лица да заявят своята гражданска претенция в наказателното производство и съгласно постановката, възприета в т. 2 на ТР № 5/2006 г. по тълк. д. № 5/2005 г. на

ОСГТК на ВКС, ако пострадалият предяви граждански иск в наказателното производство ще е налице съдебен процес относно вземането му и това обстоятелство е основание за спиране на погасителната давност. Това е така, защото наказателният процес относно престъплението, с което е осъществен фактическия състав на непозволеното увреждане по чл. 45 от ЗЗД, не е съдебен процес относно вземането за вреди, което произтича от деликта. Пострадалият или неговите наследници придобиват качеството на страни в наказателното производство, само ако предявят граждански иск или поискат да бъдат конституирани като частни обвинители. Съгласно чл. 115, ал.1, б. "ж" от ЗЗД, само висящият съдебен процес е основание за спиране на погасителната давност и бездействието на кредитора през този период от време не се санкционира с неблагоприятните последици на погасяването на вземането по давност. В настоящия случай с предявяването на гражданските искове за вземанията си за неимуществени вреди пострадалият Л. е бил конституиран като граждански ищец в съдебната фаза на наказателното производство, като давността във връзка с вземането и за обезщетение от деликта е била спряна на основание чл. 115, б. "ж" от ЗЗД.

При това положение, правилен е изводът на първоинстанционния съд, че съгласно чл. 45 от ЗЗД всеки е длъжен на поправи вредите, които виновно е причинил другиму, както и, че във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното.

За да е основателен един иск с правно основание чл. 45 ЗЗД, както правилно е отбелязал районният съд, е необходимо да са налице кумулативно елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане: виновно извършено деяние, причинени вреди, причинна връзка между деянието и вредите. В конкретния случай, първостепенният съд е стигнал до извода, че този фактически състав е осъществен по отношение на всеки от подсъдимите, който извод настоящият състав на въззивния съд възприема изцяло.

Правилни са изводите на районния съд, че Е.Х.Е. и Х. Х. Д. са извършили граждански деликт, тъй като на 29.10.2014г. в с.Ябланово, общ.Котел, по хулигански подбуди, в съучастие, като съизвършители, причинили на А.П. Л. лека телесна повреда изразяваща се в „контузия на главата с масивен хематом в областта на дясната очница“, „контузия на гръдния кош със счупване на две ребра“, „контузия на лявата лакътна става с болезнен травматичен оток на тъканите“ довели да „ВРЕМЕННО РАЗСТРОЙСТВО НА ЗДРАВЕТО, НЕОПАСНО ЗА ЖИВОТА“.

Правилно е заключението на първостепенния съд, че наказателната и гражданската отговорност на подсъдимите са неразривно свързани и едновременно с това могат да бъдат реализирани независимо една от друга. Правилен се явява и изводът на първия съд, че съгласно чл. 307 от НПК, щом е предявен в наказателния процес граждански иск, съдът дължи произнасяне по този иск и когато признае, че подсъдимият е невинен, наказателната отговорност е погасена или подсъдимият следва да бъде освободен от наказателна отговорност.

Първоинстанционният съд е приел, че в резултат на виновното поведение на Е.Х.Е. и Х. Х. Д. за гражданския ищец А.Л. са настъпили неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени душевни болки и страдания. Предявения от А.Л. срещу посочените лица граждански иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди се явява доказан по основание, както правилно е приел



и районният съд. Налице е причинна връзка между деянията, извършени виновно от подсъдимите и причинената вреда на гражданския ищец А.Л..

На репарирание при деликта подлежат реално причинените вреди, намиращи се в причинна връзка с деянието, като доказването на същите по основание и размер е в процесуална тежест на ищеца по предявения иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД. Деликтната отговорност, на основание на която е предявен разглеждания от съда иск се поражда при наличието на причинна връзка между противоправното и виновно поведение на дейците и настъпилите неимуществени вреди за пострадалия, като за съда не съществува съмнение, че в настоящия случай неблагоприятните последици за здравето на пострадалия са настъпили именно в резултат на деянието, осъществено от жалбоподателите на 29.10.2014 г., както правилно е приел и първоинстанционния съд.

Справедливото обезщетяване, което изисква разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД за всички неимуществени вреди, означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и страданията, претърпени от пострадалия, за поражения върху здравето му, настъпили като пряка и непосредствена последица от увреждането /чл. 51, ал.1 от ЗЗД/. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД обаче, не е абстрактно понятие. Изискването за справедливо обезщетяване на претърпените от ищеца неимуществени вреди е свързано с конкретната преценка на конкретно и обективно настъпилите обстоятелства, като тази преценка на съда не е безгранична, а следва да се съобразява и с принципа за забрана за неоснователно обогатяване и на пострадалия от деянието.

При определяне на размера на обезщетението за претърпените неимуществени вреди, първоинстанционния съд е отчел по справедливост, съобразно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, характера и интензитета на претърпените болки и страдания. Правилно районният съд е взел предвид, че на пострадалия А.Л. е бил нанесен побой, в резултат на който са му били причинени множество травматични увреждания, довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота, установени от съдебно-медицинската експертиза на вещото лице д-р Ч., като в резултат от нанесения му побой А.Л. е получил контузия на главата с масивен хематом в областта на дясната очница, контузия на гръдния кош със счупване на две ребра, контузия на лявата лакътна става с болезнен травматичен оток на тъканите довели да „ВРЕМЕННО РАЗСТРОЙСТВО НА ЗДРАВЕТО, НЕОПАСНО ЗА ЖИВОТА“, както и че гражданският ищец е изпитвал физическа болка и страдание не само в момента на нанасяне на побоя и причиняването на нараняванията, а и впоследствие до пълното му възстановяване. Законосъобразно първостепенният съд е съобразил болките и страданията, претърпени от пострадалия в момента на извършване на деянието. Според настоящия състав немалки са и негативните психически и психологически последици, които деянието е оказало върху личността на пострадалия А.Л. за цял живот.

Неоснователно е претендиратоното от защитника на подсъдимите нарушение в гражданско правната част на постановената присъда а именно, че съдът не е отделил всяка една от леките телесни повреди, които са били нанесени на пострадалия и не е определил обезщетение за всяка от тях, а се е произнесъл общо, уважавайки частично предявения граждански иск. Претендираните от гражданския ищец неимуществени вреди са един вид и се

намираат в пряка причинно следствено връзка с едно престъпното деяние.

Поради изложените съображения, настоящият състав на въззивния съд възприема изцяло изложените от първостепенния съд съображения за уважаването на предявения от пострадалия А.Л. граждански иск в размера, в които същия е уважен - солидарно за сумата от 6000 /шест хиляди/ лева и намира, че не са налице основания за отмяна или изменение на обжалваната присъда.

Въз основа на изложените съображения, съдът намира, че на основание чл. 338 от НПК следва да потвърди обжалваната присъда.

Мотивиран от изложеното и в същия смисъл, Окръжен съд Сливен

## **РЕШИ:**

Потвърждава присъда № 260004 от 17.05.2022 г., постановена по НОХД № 348/2022 г. по описа на Районен съд гр. Сливен.

**ОСЪЖДА** Е.Х.Е. и Х. Х. Д. да заплатят солидарно на А. П. Л. ЕГН \*\*\*\*\* сумата от 1000 / хиляда/ лева, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение пред настоящата инстанция.

Решението не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_